

[Startside](#) > ... > [Anlæggelse Af Retssag](#) > [Hvor Og Hvordan](#) > [Hvilket Lands Love Gælder?](#) > Northern Ireland

Hvilket lands love gælder?

Nordirland

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Retskilder

1.1 National ret

Lovvalgsreglerne i Nordirland er primært afledt af umiddelbart gældende EU-forordninger. På det civil- og handelsretlige område er der tale om følgende forordninger:

- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II)

Aftaleloven (Contracts (Applicable Law) Act 1990) (som gennemførte Romkonventionen af 1980) er fortsat relevant i forbindelse med kontrakter indgået inden den 17. december 2009 (Rom I-forordningen finder anvendelse på kontrakter, der er indgået på eller efter denne dato).

Loven om international privatret af 1995 (Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995) er kun relevant i situationer, der ikke er omfattet af Rom II-forordningen (forordningen finder anvendelse på tilfælde, hvor skaden er indtrådt efter den 11. januar 2009).

De traditionelle sædvaneretlige regler finder fortsat anvendelse på sager om erstatning for injurier og arve- og formueretlige sager.

I familieretlige sager er det generelt sædvaneretten, der er kilden til lovvalgsreglerne, dog med visse undtagelser. Nordirlands lovgivning anvendes generelt i familieanliggender, dog med visse sædvaneretlige undtagelser (f.eks. i forbindelse med omstødelse af ægteskab) eller lovbestemte undtagelser (f.eks. i forbindelse med underholdspligt i henhold til loven om muligheder for fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag af 1920 (Maintenance Orders (Facilities for Enforcement) Act 1920) og loven om gensidig fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag af 1972 (Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act 1972). I sager om forældremyndighed og om beskyttelse af børn, der er omfattet af forordning (EF) nr. 2201/2003 og Haagerkonventionen af 19. oktober 1996, er det henholdsvis loven for England, Wales og Nordirland om forældremyndighed og foranstaltninger til beskyttelse af børn (internationale forpligtelser) af 2010 (Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children (International Obligations (England and Wales and Northern Ireland) Regulations 2010) og artikel 15 i konventionen af 1996, som indeholder lovvalgsreglerne, dvs. at det med få undtagelser er loven i Nordirland, der finder anvendelse.

1.2 Internationale aftaler

- Haagerkonventionen om lovkonfliktregler vedrørende formen for testamentariske dispositioner af 1961
- Romkonventionen af 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser (som nævnt ovenfor, finder Rom I-forordningen anvendelse på kontrakter, der er indgået den 17. december 2009 eller senere)

- Haagerkonventionen om den lovgivning, der finder anvendelse på trusts, og om anerkendelse af trusts af 1. juli 1985

1.3 Vigtigste bilaterale aftaler

Vi har ikke kendskab til bilaterale konventioner om valget af lovbestemmelser, som Det Forenede Kongerige er omfattet af.

Det skal bemærkes, at selv om de konventioner, der er anført under spørgsmål 1.2, giver en stat mulighed for at anvende andre lovvalgsregler på sine egne "territoriale enheder", har Det Forenede Kongerige valgt ikke at gøre det. De konventioner, der er opført under spørgsmål 1.2, finder derfor anvendelse på lovvalget mellem Det Forenede Kongeriges forskellige retskredse samt internationale lovvalgsregler, og Nordirland betragtes som en udenlandsk retskreds i forhold til England, Wales og Skotland.

2 Anvendelse af lovvalgsregler

2.1 Myndighedernes anvendelse af lovvalgsregler

Normalt anvendes lovkonfliktreglerne kun, hvis en af parterne har udtrykt ønske om det. Hvis et sådant ønske ikke er blevet fremført, eller hvis der ikke foreligger tilfredsstillende oplysninger om indholdet af udenlandsk ret, vil dommeren normalt anvende nordirlandsk ret i sagen. Denne regel vedrører bevisførelse og procedure og er dermed ikke omfattet af EU's forordninger.

2.2 Renvoi (tilbagevisning og viderehenvielse)

EU's forordninger udelukker anvendelse af doktrinen om renvoi i sager, der er reguleret af EU-lovvalgsreglerne, og dette var også den fremherskende opfattelse i henhold til loven om international privatret af 1995 (Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995) og aftaleloven af 1990 (Contracts (Applicable Law) Act 1990). Hvis Nordirlands valg af lovgivning peger i retning af f.eks. fransk ret, vil den nationale franske lovgivning blive anvendt, selv om en fransk ret ville have anvendt et andet lands lovgivning. En af de anførte begrundelser for at afvise renvoi på disse områder synes at være, at de komplekse retsregler ville blive forstyrret, hvis man benyttede sig af renvoi.

Den rolle, som renvoi spiller på de resterende lovgivningsområder, er nu forholdsvis begrænset og i visse tilfælde ikke helt entydig. Det kan siges, at renvoi finder anvendelse på fast ejendom, der er beliggende i udlandet, og hvorpå nordirsk lovgivning anvender princippet om lex situs. I sådanne sager findes der et pragmatisk ønske om at anvende samme lovgivning som den domstol, i hvis retskreds ejendommen er placeret, for at øge chancerne for, at en afgørelse vedrørende den pågældende ejendom vil have retskraft. I henhold til retsafgørelser truffet i første instans vedrørende løsøre i udlandet omfatter henvisningen til lex situs ikke renvoi. Det skal imidlertid bemærkes, at i mange tilfælde er det dyrt at skulle fremlægge bevis for indholdet af udenlandske lovvalgsregler, og parterne vælger ofte ikke at kræve disse anvendt (se 2.1 ovenfor).

2.3 Ændret tilknytning

Dette problem løses ved i de enkelte lovvalgsregler at angive det relevante tidspunkt, hvor tilknytningen identificeres. I forbindelse med overdragelse af løsøre er den relevante gældende lovgivning f.eks. den, der er gældende på det sted, hvor det pågældende løsøre befinder sig på tidspunktet for overdragelsen.

2.4 Undtagelser fra anvendelsen af lovvalgsreglerne

I henhold til de traditionelle regler kan domstolene i Nordirland afslå at anvende lovgivningen i et land eller territorium, hvis den strider mod grundlæggende retsprincipper. De grundlæggende retsprincipper er påvirket af Det Forenede Kongeriges internationale forpligtelser, navnlig den europæiske menneskerettighedskonvention.

Desuden indeholder Rom I- og Rom II-forordningen nu begge bestemmelser om anvendelse af de overordnede ufravigelige regler i domstolslandet, *uanset hvilken lov der ellers finder anvendelse på aftalen*. Disse regler findes generelt på forbruger- og beskæftigelsesområdet eller inden for lovgivning, der supplerer en international konvention.

2.5 Vurdering af den relevante fremmede lov

Indholdet af lovgivningen i et land eller territorium uden for Nordirland skal godtgøres af parterne, som om der var tale om bevisførelse. Det tilkommer imidlertid dommeren at bestemme virkningen af de beviser, der er fremlagt med hensyn til denne lovgivning.

I sager ved en domstol i Nordirland har en person, der er kvalificeret hertil på grund af sin viden eller erfaring, kompetence til at afgive ekspertudtalelser vedrørende lovgivningen i et land eller territorium uden for Nordirland, uanset om han har givet møde eller har møderet som advokat i det pågældende land eller territorium.

Under visse omstændigheder kan en domstol i Nordirland tage hensyn til en tidligere afgørelse fra en engelsk domstol for så vidt angår lovgivningen i et land eller territorium uden for Nordirland. En parts hensigt om at påberåbe sig den tidligere afgørelse skal forkyndes skriftligt for hver af de øvrige parter eller deres advokater.

3 Lovvalsregler

3.1 Kontraktlige forpligtelser og retsakter

I alle sager vedrørende kontraktlige forpligtelser, og som omfatter valg af lovgivning, finder Rom I-forordningen direkte anvendelse. Lovvalsreglerne i Rom I-forordningen kan også finde anvendelse på sager, som i henhold til national nordirsk lovgivning ikke ville blive anerkendt som værende kontraktmæssige (f.eks. når aftalen ikke omfatter nogen modydelse såsom aftaler om gaver).

Proceduremæssige spørgsmål udredes af *lex fori*. Dermed fastlægges vurderingen af erstatningens størrelse (men ikke erstatningens art) og bevismidlerne af retsstedets lovgivning. Påtalefristerne er betydelige og fastsættes dermed for kontraktmæssige forpligtelser af den lovgivning, der finder anvendelse i henhold til forordningen.

I sager, hvor parterne udtrykkeligt har valgt lovgivning, eller hvor en sådan kan påvises med rimelig klarhed, finder denne lov anvendelse. Et valg kan påvises med rimelig sikkerhed, når aftalen har en standardform, der vides at være omfattet af en bestemt lovgivning, eller når parterne tidligere har foretaget transaktioner med hinanden. Når der foreligger en aftale om valg af værning, er dette ofte tilstrækkeligt til, at man kan udlede, at det var hensigten at vælge lovgivningen for den pågældende domstol, men det er ikke altid tilfældet. Når der er tale om en voldgiftsaftale, og der anføres udvælgelseskriterier for voldgiftsmændene, vil dette med større sandsynlighed danne grundlag for en antagelse for valg af lovgivning, men hvis voldgiftsmændene udpeges med henvisning til en international instans, er det langt mindre sandsynligt, at valget kan påvises med rimelig sikkerhed.

Valgfriheden er begrænset i adskillige henseender. For det første kan valg af lovgivning i forbindelse med forbruger- og ansættelseskontrakter ikke ophæve beskyttelsen af forbrugeren eller den ansatte, der ligger i obligatoriske regler, der ville have fundet anvendelse på sagen, hvis der ikke udtrykkeligt var valgt lovgivning. Når alle aspekter af situationen er forbundet med et enkelt land, kan valget af en anden lovgivning for det andet ikke ophæve virkningerne af de obligatoriske regler i det pågældende land. Der er også indført regler om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med forsikringsaftaler. Det skal også bemærkes, at når der hersker uenighed om valgets gyldighed - f.eks. en påstand om tvang - afgøres spørgsmålet om, hvorvidt valget er gyldigt af den formodet gældende lovgivning (dvs. den lovgivning, der ville dække aftalen, hvis valget var gyldigt), medmindre dette ville være "urimeligt" (i dette tilfælde kan lovgivningen i bopælslandet for den part, der hævder ikke at have givet tilsagn, anvendes).

I sager, hvor der ikke er foretaget noget udtrykkeligt lovvalg, eller hvor der ikke er foretaget et lovvalg, der kan godtgøres med rimelig sikkerhed, indeholder Rom I-forordningen de specifikke regler, der gælder for de enkelte typer kontrakter. Hvis disse regler ikke er entydige, vil loven generelt være loven i det land, hvor den person, der udfører aftalen (characteristic performer), har sit sædvanlige opholdssted. Det er ikke altid let at identificere den part, der skal præstere den karakteristiske ydelse, men det er normalt den part, der ikke yder betaling for varen eller tjenesteydelsen (den part, der skal præstere den karakteristiske ydelse, er f.eks. sælgeren af et produkt, udlåneren i en bankforretning, kautionsisten i en kautionsaftale). Denne formodning kan tilsidesættes til fordel for et land, som aftalen er tættere forbundet med.

3.2 Erstatning uden for kontraktforhold

Med hensyn til forpligtelser uden for kontrakt vil Rom II-forordningen finde anvendelse i de fleste tilfælde. Bestemmelserne i Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995 finder kun anvendelse på "spørgsmål om skadevoldende handlinger", der ikke er omfattet af forordningen, så dermed er æreskrænkelser omfattet af sædvaneretten (jf. nedenfor).

Påtalefristerne fastsættes ligeledes i den gældende lovgivning.

I henhold til Rom II-forordningen anvendes loven på det sted, hvor skaden indtræder. Der er fastsat særlige regler for, hvilken lov der finder anvendelse på visse former for forpligtelser uden for kontrakt, herunder produktansvar, illoyal konkurrence, erstatningsansvar i miljøsager og erstatningsansvar i forbindelse med intellektuelle ejendomsrettigheder. Forordningen giver også parterne mulighed for at vælge, hvilken lov der skal finde anvendelse under bestemte omstændigheder, men denne bestemmelse kan ikke anvendes til at undgå ufravigelige regler i EU-retten eller national ret. Det skal bemærkes, at vurderingen af skaderne henhører under gældende ret.

Som det anføres ovenfor, er æreskrænkelser (hvilket omfatter anfægtelse af adkomst, anfægtelse af formuegoder, fremsættelse af usandheder i ond tro og enhver påstand i henhold til udenlandsk ret, der "svarer til eller på anden måde er af samme art som en [sådan] påstand") omfattet af sædvaneretten. I sådanne sager gælder "reglen om dobbelt ansvarspådragelse": Der kan kun anlægges sag om en skadevoldende handling i Nordirland, hvis der kan anlægges civil søgsmål i henhold til den udenlandske lovgivning i den retskreds, hvor handlingen fandt sted (normalt offentliggørelse), og hvis det ville være muligt at anlægge civil søgsmål i henhold til nordisk lovgivning, hvis handlingen havde fundet sted i Nordirland. Denne regel er imidlertid omfattet af en undtagelse: Hvis et andet land har en tættere forbindelse med hændelsen og parterne, vil lovgivningen i den pågældende jurisdiktion finde anvendelse i stedet. Det skal bemærkes, at dette område er behæftet med særlig usikkerhed.

Hvad angår administrationen af truste, er lovvalgsreglerne reguleret i loven om anerkendelse af truste af 1987 (Recognition of Trusts Act 1987), der gennemfører Haag-konventionen om lovvalg i forbindelse med truste og anerkendelse heraf. I henhold hertil vælges gældende lovgivning af båndlægger, eller hvis denne undlader at foretage et valg, af den lovgivning, som trusten er tættest forbundet med. Denne lovgivning bestemmer trustens gyldighed, dens oprettelse, virkninger og forvaltning.

3.3 Personalstatut, aspekter vedrørende civil status (navn, bopæl, funktion)

På fødselstidspunktet er en persons bopæl (oprindelig bopæl) den samme som vedkommendes fars bopæl på tidspunktet for vedkommendes fødsel, hvis barnet er ægtefødt. Hvis barnet er uægte, eller faderen er død på fødselstidspunktet, er vedkommendes bopæl den samme som moderens bopæl. Denne regel gælder, indtil barnet er 16 (dvs. barnets bopæl ændrer sig med henholdsvis faderens og moderens).

Personer over 16 fortsætter med at have deres oprindelige bopæl, medmindre de selv vælger et andet. For selv at vælge bopæl skal de bo i den relevante retskreds og have til hensigt at bo der på ubestemt tid eller permanent. Hvis en af disse forudsætninger ophører, gælder valget af bopæl ikke længere, og den oprindelige bopæl finder anvendelse.

En hustrus bopæl bestemmes ikke længere med henvisning til hendes ægtefælles bopæl: Den vurderes uafhængigt.

Habilitet til at indgå særlige forpligtelser (f.eks. at indgå aftaler, oprette testamente, gifte sig) bestemmes af de gældende regler for det pågældende område og behandles i de relevante afsnit.

3.4 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold, herunder adoption

Forældrenes ansvar over for en mindreårig (under 18 år) bestemmes af nordisk lovgivning i de tilfælde, hvor de nordiske domstole er kompetente, selv om barnet har bopæl i udlandet og er udenlandsk statsborger. Men den nordiske domstol vil kun være kompetent — i henhold til EU's forordning (EF) nr. 2201/2003 — når barnet har bopæl i Nordirland, eller hvis barnet befinder sig i en anden medlemsstat, og hvis mindst en af ægtefællerne har forældremyndigheden, og retskredsen accepteres af ægtefællen.

Et barn er ægtefødt, hvis det fødes i et lovligt indgået ægteskab, uanset hvor det fødes, eller hvis barnet er ægtefødt i henhold til lovgivningen i den retskreds, hvor hver af forældrene havde bopæl på barnets fødselstidspunkt.

En nordirsk domstol vil anvende nordirsk lovgivning for at indsætte en person som værge for et barn, når den er kompetent (hvilket den vil være, hvis ansøgeren er britisk statsborger eller almindeligvis har bopæl eller opholder sig i Nordirland).

En nordirsk domstol vil anvende nordirsk ret i adoptionssager, når den er kompetent (hvilket den er, når ansøgeren er bosiddende i Nordirland på ansøgningstidspunktet, men domstolen vil også overveje sandsynligheden for, hvorvidt en kendelse vil blive anerkendt i udlandet, når dette er relevant for udøvelsen af dens myndighed). En sådan kendelse medfører, at ethvert ansvar overføres fra de nuværende forældre til adoptivforældrene.

3.5 Ægteskab, ugifte/samlevende, partnerskaber, skilsmisse, separation og underholdspligt

Et ægteskabs formelle gyldighed bestemmes af lovgivningen på det sted, hvor ægteskabet er indgået. Denne lovgivning er bestemmende for ceremoniens gyldighed og dens bestanddele, f.eks. hvorvidt der skal benyttes særlige formuleringer, hvorvidt der skal benyttes en særlig bygning, hvorvidt forældrenes samtykke kræves, og hvorvidt et ægteskab kan indgås ved stedfortræder. Der er visse begrænsede undtagelser til denne regel, navnlig hvis det er umuligt at anvende den lokale ægteskabsform. Der gælder også særlige regler for medlemmer af de væbnede styrker, der tjener i et land uden for Det Britiske Statsamfund.

Personers habilitet til at indgå ægteskab bestemmes af den pågældendes bopæl på tidspunktet umiddelbart før ægteskabet. Lovgivningen indeholder bestemmelser for spørgsmål som, hvorvidt parterne har givet deres samtykke, alderskrav, og hvilke personer i ens familie, man ikke må gifte sig med. Med hensyn til alderskravene er ægteskaber aldrig gyldige, hvis en af deltagerne var under 16 på det pågældende tidspunkt, hvis de er bosiddende i Nordirland.

Loven i Nordirland indeholder ikke bestemmelser om ægteskab mellem personer af samme køn. Registrerede partnerskaber mellem personer af samme køn fra andre lande kan dog under visse omstændigheder behandles som registrerede partnerskaber i Nordirland.

Med hensyn til skilsmisse har en nordirsk domstol kun kompetence til at indlede skilsmissesager i overensstemmelse med Rådets forordning nr. 2201/2003, hvis et af følgende krav er opfyldt: Ægtefællerne har normalt været bosiddende eller opholdt sig i Nordirland, ægtefællerne har normalt været bosiddende i Nordirland, og en af dem er fortsat bosiddende der, indstævnte er normalt bosiddende i Nordirland, appellanten var bosiddende i Nordirland i mindst et år forud for ansøgningen (eller seks måneder, hvis appellanten er statsborger i en medlemsstat). Hvis ingen af disse krav er opfyldt, og ingen andre medlemsstater er kompetente, er de nordirske domstole kompetente i henhold til familieretten, hvis mindst en af parterne var bosiddende i Nordirland på det tidspunkt, hvor skilsmissesagen indledtes. Hvis en domstol i Nordirland har kompetence, anvender den loven i Nordirland på skilsmissesagen. I sager med påstand om ugyldiggørelse finder ovennævnte lovgivning anvendelse (lovgivningen på stedet for vielsen eller lovgivningen på partens bopæl) afhængigt af årsagen til ugyldiggørelsen. En udenlandsk skilsmisse anerkendes, hvis en af parterne normalt var bosiddende, opholdt sig eller var statsborger i det pågældende land på tidspunktet for sagens behandling.

Med hensyn til underholdsbidrag er Det Forenede Kongerige bundet af Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt. En nordirsk domstol er således kompetent, hvis den er kompetent for så vidt angår skilsmissen, eller hvis skilsmissen blev bevilget ved en sag i udlandet, hvor en af parterne var bosiddende i Nordirland på tidspunktet for den udenlandske skilsmisse eller sædvanligvis havde været bosiddende i Nordirland i et år frem til denne dato, eller hvis den ene part er nydelsesberettiget til et tidligere fælles hjem beliggende i Nordirland. I disse sager finder nordirsk lovgivning anvendelse.

3.6 Formueforholdet mellem ægtefæller

I mangel af en ægteskabskontrakt eller ægtepagt bestemmes mandens og hustruens adkomst til den andens løsøre (uanset om det er anskaffet før eller under ægteskabet) af lovgivningen for parrets bopæl på tidspunktet for ægteskabets indgåelse. Når der er sammenfald mellem mandens og hustruens bopæl, er denne at betragte

som ægteparrets bopæl. Når dette ikke er tilfældet, er det den lovgivning, som parterne og ægteskabet har den tætteste forbindelse til. Parternes hensigter på tidspunktet for ægteskabet er kun relevante, hvis de indebærer et underforstået valg af lovgivning. Den samme regel finder sandsynligvis anvendelse på fast ejendom,

Hvis der foreligger en ægteskabskontrakt eller ægtepagt, finder lovgivningen for denne kontrakt anvendelse: Det er lovgivningen for ægteparrets bopæl, hvis der ikke findes andre henvisninger til gældende lovgivninger.

3.7 Arv i henhold til lov eller testamente

I sager med intestatarv (dvs. når der ikke foreligger noget testamente) finder lovgivningen på testators bopæl på dødstidspunktet anvendelse for arvegangen til løsøre; lovgivningen i den retskreds, hvor ejendommen ligger (lex situs), finder anvendelse for arvegangen til fast ejendom.

I sager med testamente (testamentarisk arv) afgøres testators habilitet til at oprette testamente vedrørende løsøre af lovgivningen på testators bopæl på datoen for testamentets oprettelse. Testator har habilitet til at modtage løsøre, hvis vedkommende har habilitet til dette enten under lovgivningen på sin egen bopæl eller under lovgivningen på testators bopæl. Der foreligger ikke nogen specifik bemyndigelse til at tage stilling til fast ejendom, men lex situs ville være det mest sandsynlige resultat og formentlig også være bestemmende for legatærens evne til at foretage testamentariske dispositioner over fast ejendom.

I henhold til Wills Act 1963, og hvor testator døde den 1. januar 1964 eller derefter, er et testamente formelt gyldigt (f.eks. korrekt antal vidner), hvis det er i overensstemmelse med en af følgende lovgivninger: lovgivningen på det sted, hvor testamentet blev oprettet (dvs. normalt hvor det er underskrevet og bevidnet), på det tidspunkt, hvor det blev oprettet; lovgivningen for testators bopæl, sædvanligt opholdssted eller nationalitet på tidspunktet, hvor testamentet blev oprettet; lovgivningen for testators bopæl, sædvanlige opholdssted eller nationalitet på dødstidspunktet. Et testamente vil også være formelt gyldigt til at overdrage fast ejendom, hvis det er i overensstemmelse med den gældende lovgivning i det land, hvor ejendommen er beliggende (hvilket udelukker anvendelsen af renvoi, til trods for at der er tale om fast ejendom).

Et testamente vedrørende løsøre har materiel gyldighed (f.eks. begrænsninger på det beløb, man kan borttestamentere), hvis det er i overensstemmelse med lovgivningen på testators bopæl på dødstidspunktet; Et testamente vedrørende fast ejendom er materielt gyldigt, hvis det er i overensstemmelse med lovgivningen i det land, hvor den faste ejendom er beliggende, dvs. at lex situs finder anvendelse, uanset hvilken national lovgivning der er tale om.

Et testamente fortolkes ud fra den lovgivning, som testator har ønsket, og dette formodes at være lovgivningen på hans bopæl på testamentets oprettelsesdato. Denne formodning er en principiel regel, der kan fortrænges af beviser for, at det er åbenbart, at testatoren havde til hensigt, at testamentet skulle oprettes i henhold til et andet retssystem. For så vidt angår fast ejendom kan der være en yderligere begrænsning, hvorefter den sidstnævnte lovgivning har forrang, hvis de interesser, der opstår ved en sådan oprettelse, ikke er tilladt eller anerkendt i henhold til princippet om lex situs.

Gyldigheden af en påstået tilbagekaldelse af et testamente afgøres af loven i det land, hvor testator var bosiddende på tidspunktet for den påståede tilbagekaldelse (det skal bemærkes, at det i henhold til Englands nationale lovgivning gælder, at hvis denne lovgivning finder anvendelse, ophæver ægteskab et testamente, medmindre det er godtgjort, at testamentet udtrykkeligt blev oprettet med den hensigt at indgå ægteskab). Men når ophævelsen hævdes at være sket gennem et senere testamente (i modsætning til, at man f.eks. river testamentet i stykker), afgøres det, hvorvidt det andet testamente ophæver det første, af den lovgivning, der er gældende for det andet testamentets formelle gyldighed. Hvis det er uklart, hvorvidt det andet testamente ophæver et tidligere testamente, vil fortolkningsspørgsmålet blive afgjort af den lovgivning, som testator har ønsket, og som formodes at være lovgivningen på hans bopæl på oprettelsesdatoen for det andet testamente.

3.8 Ejendomsret

Sager om ejendom opdeles i løsøre og fast ejendom; spørgsmålet om, hvorvidt et formuegode er løsøre eller fast ejendom, afgøres af lovgivningen på det sted, hvor det pågældende formuegode befinder sig.

I forbindelse med fast ejendom er gældende lovgivning lovgivningen på det sted, hvor ejendommen er placeret, og renvoi finder anvendelse. Dette gælder for alle spørgsmål vedrørende transaktionen, herunder kompetence,

formaliteter og materiel gyldighed. Det skal bemærkes, at der naturligvis skelnes mellem overdragelse af jord eller anden fast ejendom og den kontrakt, der regulerer rettighederne og forpligtelserne for parterne i denne overførsel – sidstnævnte er underlagt specifikke lovvalgsregler (navnlig i henhold til Rom I-forordningen).

I forbindelse med ejendomsretlige (i modsætning til kontraktlige) spørgsmål vedrørende overdragelse af løsørengenstande er den lov, der finder anvendelse, i almindelighed loven på det sted, hvor ejendommen befandt sig på tidspunktet for den begivenhed, der påstås at have påvirket ejendomsretten hertil. Det er uklart, om renvoi finder anvendelse i denne situation, og den samlede virkning af afgørelser truffet af de engelske domstole i første instans tyder på, at det ikke er tilfældet. En ejendomsret til en løsørengenstand erhvervet i overensstemmelse med denne hovedregel anerkendes som gyldig i England, hvis løsørengenstanden flyttes fra det land, hvor den befandt sig på tidspunktet for ejendomsretserhvervelsen, medmindre og indtil denne ejendomsret er blevet erstattet af en ny ejendomsret erhvervet i overensstemmelse med loven i det land, hvortil løsørengenstanden er flyttet. En særlig undtagelse fra hovedreglen om løsørengenstande gælder, når løsørengenstanden er i transit, og dens situs derfor ikke er kendt af parterne eller er midlertidig. Her vil en overførsel, som er gyldig i henhold til gældende lov for overførslen, have virkning i England.

Ved overdragelse af en immateriel rettighed, hvor forholdet mellem overdrager og erhverver er kontraktligt (som det er tilfældet i forbindelse med de fleste gældsforhold), og spørgsmålet kun vedrører selve overdragelsens gyldighed og virkning, finder Rom I-forordningen anvendelse.

Det skal bemærkes, at lovvalget i forbindelse med overdragelse og overførsel af immaterielle rettigheder er vanskeligt at opsummere, og der er ikke én enkelt lovvalgsregel, der dækker disse situationer, hovedsagelig fordi kategorien immaterielle rettigheder dækker en meget bred vifte af rettigheder, der ikke alle er kontraktlige. Det foreslås at søge ekspertrådgivning i forbindelse med immaterielle rettigheder.

3.9 Insolvens

Det Forenede Kongerige er omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 om konkurs, som indeholder de relevante bestemmelser for sager om debitors hele eller delvise afgivelse af sine formuegoder samt udpegelse af en likvidator, når debitors hovedinteresser befinder sig i en EU-medlemsstat (undtagen Danmark). Hvis den nordirske High Court er kompetent (hvilket kan være tilfældet, hvis debitors hovedinteresser var centreret i Nordirland, som formodes at være det officielle hjemsted), finder nordirsk lovgivning anvendelse.

■ Sidste opdatering: 08/06/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.